

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. T. L.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
t. č. ve Věznici Bělušice, sídlem Bělušice 66, 435 26 Bečov u Mostu,
zastoupený JUDr. Hana Kukrálovou, advokátkou,
sídlím Velehradská 88/1, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. OAM-2307-20/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. OAM-2307-20/ZR-2023, jímž byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že od 4. 10. 2004 byl držitelem povolení k trvalému pobytu na dobu neurčitou. Po celou dobu žil na území České republiky, kde tak strávil více než polovinu svého života a zcela se zde integroval. V České republice založil rodinu, neboť žije v dlouholetém a vážném vztahu se svojí družkou paní H. N. D., která je českou státní občankou a hovoří plynule česky. Společně mají dceru K. A. L., narozenou dne X, která je rovněž českou státní občankou. Rodina žila až do žalobcova zadržení ve společné domácnosti. Obě žalobce ve vězení pravidelně navštěvují a žalobce se tak i nadále podílí na výchově dcery, přičemž otázky ohledně dcery řeší se svojí družkou i telefonicky. Jeho rodinné vazby jsou tedy i po dobu výkonu trestu intenzivně udržovány a podporovány. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl provést důkaz rodným listem nezletilé dcery, výsledkem jeho družky a zprávou Věznice Bělušice ze dne 26. 4. 2023.
3. K poukazu žalovaného na skutečnost, že žalobce nikdy neměl adresu svého hlášeného pobytu shodnou se svojí družkou a dcerou, namítl, že bylo jednoznačně prokázáno, že se svou rodinou žil a vedl společnou domácnost. O tom svědčí i fakt, že v bytě na adrese X, kde byl žalobce zadržen, se v tu chvíli nacházely jeho družka i dcera. Popřel, že by v tomto bytě byly zajištěny chemikálie a nástroje pro výrobu pervitinu a že tento byt užíval pro potřeby drogové trestné činnosti. Žalovaná tedy nesprávně dovodila jeho neomluvitelné selhání ve vztahu k jeho rodině, jelikož v průběhu trestního řízení vypověděl, že byl uživatelem pervitinu a z tohoto důvodu u něj doma byly nalezeny věci k jeho užívání, nikoli však k jeho výrobě, přičemž k jeho výrobě mělo podle trestního rozsudku docházet v Nizozemku, nikoli v České republice. Na podporu své argumentace navrhl provést důkaz protokolem o provedení domovní prohlídky za dne 26. 8. 2019.
4. Sdělil, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 11. 2022, sp. zn. 15 To 72/2022, kterým byl uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 13 let, trpí závažnými vadami, a proto proti němu podal dne 27. 2. 2023 dovolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Konstatoval, že pokud bude jeho dovolání vyhověno a odsuzující rozsudek bude zrušen, tak rozhodnutí žalované pozbude podkladu a žalobce by po svém propuštění musel do 30 dnů opustit území České republiky. Dle žalobce měl žalovaný s vydáním napadeného rozhodnutí počkat na rozhodnutí o podaném dovolání. K poukazu žalovaného na odsouzení žalobce v roce 2008 za trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, žalobce konstatoval, že tento trestný čin byl z trestního zákoníku vypuštěn.
5. Žalobce dále uvedl, že zrušením trvalého pobytu a nutností vycestovat z území České republiky by došlo k nepřiměřenému a zcela zásadnímu zásahu do práva na rodinný a soukromý život žalobce i jeho rodinných příslušníků, neboť by došlo k rozdělení rodiny, v níž jako otec vychovává nezletilé dítě. Poukázal na znění článku 8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který se týká práva na soukromý a rodinný život a jeho ochrany. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, a na rozsudek Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. I ÚS 2477/08. Poznamenal, že právě z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeho rodinné situace, kdy jeho družka i dcera jsou českými státními občankami, mu nebyl na rozdíl od ostatních spoluobviněných uložen trest vyhoštění.

6. Dále namítl, že žalovaný se dostatečně nezabýval rodinnou situací žalobce a zcela opominul jeho rodinné, sociální, společenské a kulturní vazby na území České republiky. Žalovaný se při poměřování ochrany veřejného zájmu a ochrany práva žalobce na jeho soukromý a rodinný život soustředil pouze na trestněprávní stránky a aspekty posuzované věci. Dle žalovaného žalobce věděl, nebo alespoň měl vědět, že mu může v případě odhalení a odsouzení být zrušen trvalý pobyt s tím, že jakožto držitel trvalého pobytu se měl o to více vyvarovat závadového jednání. Žalobce však svoji trestnou činnost popírá a proti odsuzujícímu rozsudku podal dovolání, přičemž zásadní vady tohoto rozsudku spatřovaly i další odsouzení, jelikož celkem sedm odsouzených podalo dovolání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitce nedostatečně zjištěného dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se rodinnou a osobní situací žalobce jakožto i přiměřeností dopadu rozhodnutí dostatečně zabýval. Uvedl, že vazby žalobce na území České republiky však nepřeváží negativní okolnosti chování žalobce spojené s jeho závažnou trestnou činností, neboť se jako člen organizované skupiny dlouhodobě podílel na organizování výroby velkého množství psychotropní látky metanfetamin, za což byl odsouzen k dlouholetému nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Připomněl, že zákon o pobytu cizinců výslovně předpokládá, že v případě zrušení trvalého pobytu může dojít k zásahu do života cizince, avšak nemá jít o zásah nepřiměřený. V případě žalobce však jeho jednání dosahovalo míry opravňující i k významnému zásahu do jeho rodinného a soukromého života.
8. Dále uvedl, že přiměřeností dopadů se zabýval v souladu s článkem 8 Úmluvy, neboť na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, se jím musí zabývat, pokud žalobce vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí a zároveň tvrzená nepřiměřenost není nemyslitelná či zdánlivá. Podotkl, že právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení se zvažuje řada faktorů. Sdělil, že nijak nerozporoval vztah žalobce s jeho družkou a dcerou a ani skutečnost, že spolu před vzetím žalobce do vazby žili ve společné domácnosti. I přes tyto rodinné vazby žalobce s českými občankami žalovaný nepovažoval zrušení povolení k trvalému pobytu za nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce. K přiměřenosti zásahu do života cizince žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, a uvedl, že žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že zásah do jeho soukromého a rodinného života nelze považovat za nepřiměřený.
9. Žalovaný poznamenal, že žalobce svým chováním deklaroval svůj postoj k právnímu řádu České republiky a veřejný zájem na zbavení trvalého pobytu tedy převážil nad ochrannou soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že žalobce mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž si měl a mohl být vědom důsledků, které sebou odhalení trestné činnosti ponese. Podotkl, že žalobce drogovou trestnou činnost páchal v době po narození své dcery, která se tak bude muset po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce obejít bez jeho stálé osobní péče, přičemž je patrné, že dcera není na výlučnou osobní péči žalobce. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odkázána. Žalovaný dodal, že je nepředstavitelné, aby jen z důvodu, že žalobce v České republice založil rodinu, nemohl stát na spáchání závažné zločinu a narušení veřejného pořádku žalobcem reagovat zrušením jeho pobytového oprávnění. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22.

10. Skutečnost, že chemikálie a nástroje zajištěné ve společném bytě dle žalobce nesloužily k výrobě pervitinu, ale pouze k jeho užívání, je dle žalovaného naopak ve vztahu k jeho rodině ještě větším selháním, neboť v tomto bytě žil i se svou nezletilou dcerou. Žalovaný dále popsal seznam věcí, které byly dle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2021, č. j. 1 T 9/2020-15355, v tomto bytě zajištěny.
11. Ve vztahu k argumentaci žalobce, že mu soudem nebylo uděleno vyhoštění žalovaný upozornil, že soudní vyhoštění zakazuje pobyt cizince na území České republiky a zároveň mu stanoví i délku po kterou zde nesmí pobývat. Oproti tomu správní rozhodnutí o zrušení o povolení k pobytu cizince pouze odebírá pobytové oprávnění. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37, uvedl, že není vázán tím, že trestní soud žalobci neuložil trest vyhoštění. V této souvislosti dále odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, dle kterého zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života cizince jako vyhoštění na dobu neurčitou. Žalobce tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění a zároveň má možnost navštěvovat Českou republiku na základě turistických víz a napadeným rozhodnutím mu tak není odepřen výkon rodičovských práv.
12. Dle žalovaného chybí žalobci sebereflexe, když ani náznakem neprojevil lítost nad svým jednáním, neboť se nejen dlouhodobě podílel na výrobě pervitinu, ale rovněž jej sám užíval, a to v bytě, kde žil se svojí rodinou. Žalovaný podotkl, že k trestu z roku 2008 v napadeném rozhodnutí nijak nepřihlížel. Z odsuzujících rozsudků vyplývá, že chování žalobce bylo vysoce škodlivé, neboť ve velkém obstarával chemikálie, které byly použitelné k výrobě stovek kilogramů pervitinu a zajišťoval jejich dovoz do Nizozemska. V rámci skupiny měl druhé nejvyšší postavení a převažovaly u něj přítěžující okolnosti, na základě čehož mu byl uložen druhý nejvyšší trest v rámci celé skupiny.
13. Žalovaný konstatoval, že mu nijak nepřísluší zpochybňovat skutková zjištění orgánů činných v trestním řízení a ani pravomocný odsuzující rozsudek nezávislého soudu. Tímto odsouzením došlo dle žalovaného ke splnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákon o pobytu cizinců, na čemž nic nemění ani žalobcem podané dovolání. Podotkl, že v případě úspěšného dovolání a následného zrušení rozsudku soudu I. stupně, umožňuje žalobci správní řád reagovat na změnu situace. Doplnil, že k faktickému vycestování žalobce na základě výjezdního příkazu může dojít až po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Ústní jednání soudu

14. Při jednání soudu konaném dne 6. 10. 2023 právní zástupkyně žalobce odkázala na písemné znění žaloby. Dále sdělila, že žalobce žije v České republice již 20 let, považuje ji za svůj domov a navázal zde velmi vážný vztah se svojí družkou. Společně jsou ve vztahu více než 10 let a jejich společné dceři bude 8 let. Obě jsou státními občankami České republiky a hovoří česky. S žalobcem udržují velmi častý a intenzivní kontakt, obě jej navštěvují a telefonují si. Dále uvedla, že následkem zrušení trvalého pobytu by žalobce musel opustit Českou republiku a vycestovat do Vietnamu, čímž by došlo k faktickému rozpadu rodiny. Dcera žalobce se zde narodila, chodí zde do školy, ve Vietnamu nikdy nebyla a je tedy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemyslitelné, aby tam společně zahájili svůj život. Připomněla, že v trestním řízení bylo podáno dovolání a doložila, že spis se již nachází u Nejvyššího soudu. S ohledem na tuto skutečnost navrhla, aby řízení u zdejšího soudu bylo přerušeno do doby rozhodnutí o dovolání. Po provedeném dokazování navrhla, aby soud žalobě vyhověl, neboť zrušení trvalého pobytu žalobce je obrovským zásahem do jeho rodinného i soukromého života.

15. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že řízení bylo vedeno dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se přiměřeností upravenou v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že je vázán právní názorem soudu o vině žalobce a nepřísluší mu zkoumat, jak bude rozhodnuto o podaném dovolání. Pověřený pracovník žalovaného připomněl, že žalobce byl odsouzen na 13 let nepodmíněně za drogovou trestnou činnost. Žalobce nebyl spodním článkem řetězu, ale úkoloval jiné členy organizované skupiny. K námitce týkající se délky pobytu a integrace žalobce, uvedl, že cizinec, který spáchal trestný čin, za nějž byl odsouzen k trestu odnětí svobody 13 let nepodmíněně, nelze z principu považovat za integrovaného do společnosti. K otázce posuzování integrace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59. Upozornil na skutečnost, že žalobce po 19 letech strávených v České republice potřebuje tlumočníka, což dle názoru žalovaného rovněž nesvědčí o jeho řádné integraci do společnosti. Rodinné vazby žalobce žalovaný nijak nezpochyboval a byl si vědom skutečnosti, že žalobce zde má dceru. Připomněl, že Úmluva o právech dítěte v čl. 9 jasně připouští rozdělení rodiny za situace, kdy bude zachována možnost kontaktu. Sdělil, že po propuštění žalobce z výkonu trestu bude záležet na rodině jakým způsobem bude kontakty realizovat. Pověřený pracovník dále poznamenal, že zrušení pobytu není trestem vyhoštění a žalobce se může pokusit i přes překážku odsouzení svůj pobyt zlegalizovat. K nejlepšímu zájmu dítěte pak poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/2019. Ke skutečnosti, že žalobce má na území České republiky rodinu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-41, dle kterého není akceptovatelné, aby cizinci nemohl být zrušen trvalý pobyt pouze z důvodu založení rodiny na území České republiky. Skutečnost, že žalobce nebyl v trestním řízení vyhoštěn, je irelevantní, neboť správní orgán tímto není vázán. Naopak samotná skutečnost, že cizinec byl odsouzen nad 3 roky nepodmíněně přímo zavdává důvod pro zrušení pobytu. K zásahu do rodinných a osobních vazeb poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2023, sp. zn. 25 A 33/2022, který se týkal obdobného případu. Po provedeném dokazování navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a připomněl, že žalovaný nezpochyboje rodinné vazby žalobce, ani že do nich bude silně zasaženo, nicméně s ohledem na spáchanou drogovou trestnou činnost je přesvědčen, že zásah bude stále přiměřený.
16. Žalobce v rámci soudního jednání, jehož se účastnil prostřednictvím videokonference a komunikoval prostřednictvím tlumočnice do vietnamského jazyka, uvedl, že v České republice žije od roku 2004 a považuje ji za svůj druhý domov. Se svojí družkou se znají 10 let, mají spolu dceru a všichni žijí spolu jako jedna rodina. Dále sdělil, že od narození dcery se podílí na její výchově, vařil jí, doprovázel jí do školy a hrál si s ní. Po celou dobu svého pobytu ve vězení je s nimi v kontaktu, denně si telefonují, píše jim dopisy, a dceři vyrábí různé hračky. Žalobce uvedl, že ve výkonu trestu se učí český jazyk, je pracovníčně zařazen a posílá rodině peníze. Navrhl, aby soud zrušil napadeného rozhodnutí, neboť v případě zrušení trvalého pobytu dojde k rozpadu rodiny. Dodal, že jeho dcera je nemocná, trpí ekzémem. Závěrem svého vyjádření uvedl, že lituje všeho, co provedl a slíbil, že se bude snažit a naučí se česky, aby byl společnosti prospěšný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na návrh žalobce provedl důkaz výsledkem družky žalobce paní H. N. D. Svědkyně uvedla, že se s žalobcem potkali v Praze v roce 2012 a od roku 2013 žili ve společné domácnosti. V roce 2015 se jim narodila dcera a až do zadržení žalobce žili jako jedna rodina, nejprve v X a poté v X v ulici X, kde byl žalobce v roce 2019 zadržen. Žalobce se o dceru stará, dobře si spolu rozumí, podílí se na její výchově, vyrábí pro ni hračky. S žalobcem je v neustálém kontaktu, denně si telefonují a obě jej ve vězení navštěvují. Od té doby, co je žalobce ve vězení má však dcera psychické problémy, v důsledku čehož došlo ke zhoršení jejího atopického ekzému. Uvedla, že ona do České republiky přišla v době, kdy chodila do první třídy základní školy, Česká republika je pro ni domovem, žije zde celá její rodina a návrat do Vietnamu by pro ni byl těžký. Zároveň si nedovede představit, že by žili odděleně na vzdálenost několika tisíc kilometrů. Byla by ráda, kdyby mohly žít spolu jako jedna rodina. K dotazu uvedla, že do zatčení žalobce neměla tušení, že je uživatelem pervitinu a předměty nalezené při domovní prohlídce se nacházely v zamčené místnosti, kam ona ani dcera nechodily.
18. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rovněž provedl důkaz sdělením Nejvyššího soudu zaslaným právní zástupkyni žalobce o zaevidování podání (spisu) pod spisovou značkou 11 Tdo 829/2023.
19. Soud dále podle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování rodným listem dcery žalobce, zprávou z Věznice Bělušice ze dne 26. 4. 2023 a protokolem o provedení domovní prohlídky ze dne 26. 8. 2019.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná dostatečně nezabývala rodinnou situací žalobce a zcela opominula jeho rodinné, sociální, společenské a kulturní vazby na území České republiky. Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Žalovaný se přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce věnoval především na straně 4 až 9 napadeného rozhodnutí. Upozornil na skutečnost, že ačkoli není v daném případě povinen se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat, věnoval se uvedené otázce s ohledem na znění čl. 8 Úmluvy. Žalovaný poukázal na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že v dané věci jistě k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a dcery dojde. Tento zásah si ovšem žalobce přivodil sám svou trestnou činností, které se měl vyvarovat. Poukázal na skutečnost, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalobcova protizákonná činnost způsobila odloučení žalobce od jeho dcery a družky, přičemž žalobce nebude moci po velmi dlouhou dobu moci žít ve společné domácnosti se svojí dcerou a pečovat o ni. Zároveň uvedl, že po celkovém posouzení případu a vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájem na ochraně rodinných vztahů. K osobě žalobce také konstatoval, že skutečnost, že rozsáhlého obchodu s pervitinem se dopouštěl spolu se svými krajany a rovněž to, že za 19 let pobytu na území České republiky nehovoří plyně česky, rozhodně nesvědčí o jeho úspěšné integraci.

23. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
24. V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2021, č. j. 1 T 9/2020-15355, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 11. 2022, č. j. 15 To 72/2022-16038, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 13 roků pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k uvedenému konstatoval (strana 9), že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný byl přesvědčen, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen za drogový zločin spáchaný ve velkém rozsahu a ve více zemích. Připomněl, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími zůstal. Přísný postup proti drogovým deliktům je podle žalovaného vysoce žádoucí také proto, že zvyšující se rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Žalovaný též upozornil na výroční zprávy Národní protidrogové centrály z posledních let, ze kterých vyplývá, že oblast nelegálního obchodu s drogami, především metanfetaminem, je již několik let doménou organizovaných zločineckých skupin právě z Vietnamu. Zároveň měl žalovaný za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je nejen ve veřejném zájmu, ale i v souladu i s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, na kterou poukazoval.
25. Soud dále zdůrazňuje, že sám žalobce v průběhu správního řízení a v žalobě uvedl pouze skutečnosti týkající se jeho rodinných vazeb na území České republiky, avšak neuvedl žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konkrétní skutečnosti týkající se jeho sociálních, společenských ani kulturní vazeb na Českou republiku, pouze toliko sdělil, že v České republice žije již 19 let a je plně integrován.

26. V této souvislosti soud rovněž podotýká, že ačkoliv žalobce tvrdil, že je na území České republiky plně integrován, tak mu byl na jeho žádost soudem ustanoven tlumočník, prostřednictvím kterého v průběhu ústního jednání soudu komunikoval. Žalobce v rámci svého vyjádření v průběhu ústního jednání soudu rovněž uvedl, že se ve vězení učí česky. Z tohoto je dle soudu zřejmé, že žalobce se za dobu 19 let pobytu na území České republiky není schopen dohovorit česky a výuce českého jazyka (jehož znalost je dle názoru soudu podstatná pro integraci cizince), se začal věnovat až po svém nástupu do výkonu trestu.
27. Soud dále konstatuje, že pro projednávanou věc není rozhodné, že žalobce svoji vinu popírá, neboť žalovaný i zdejší soud jsou výrokem o vinně a trestu uvedeným v pravomocném rozsudku vázáni.
28. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
29. Soud poté přistoupil k vyhodnocení námitky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce.
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
31. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
32. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“*

jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“

33. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
34. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, na který ostatně poukazoval i žalobce, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě žalobcových tvrzení hodnotil, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného čl. 8 Úmluvy.
35. Dle ustálené judikatury správních soudů, jedním z aspektů, který musí správní orgány při hodnocení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince vzít do úvahy je otázka závažnosti a povahy spáchaného trestného činu dotčeného jednotlivce. Například v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že „při posuzování přiměřenosti je nutno vzít v úvahu především závažnost nebo druh jeho protiprávního jednání. Stěžovatel (v tamní věci) mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, či ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32).

36. Hodnocením přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života se zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a to v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), přičemž konstatoval, že *„[s]těžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“*
37. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, dále vyplývá, že míra integrace cizince do české společnosti je s ohledem na závažnou trestnou činnost zcela irelevantní. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že *„[p]řiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).“*
38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že i přes existující vazby k českým občankám nepovažuje zrušení k povolení k trvalému pobytu za nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce. Dodal, že jakkoli jsou rodinné vazby žalobce silné a reálné, tak nejsou dostatečnou protivahou k trestné činnosti směřující proti veřejnému zájmu České republiky. Dle žalovaného nebral žalobce ohled na své rodinné příslušníky, neboť svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny na území České republiky, jelikož právě protizákonná činnost, které se žalobce dlouhodobě a vědomě dopouštěl zapříčinila rozdělení rodiny, resp. odloučení žalobce od dcery a její matky. Žalobce započal s pácháním trestné činnosti jen krátce po narození dcery a musel si tak být vědom, že ho za uvedenou činnost může postihnout trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu. V době předpokládaného propuštění žalobce po odpykání třináctiletého trestu odnětí svobody bude dceři žalobce 16 let, přičemž celá její výchova bude na bedrech její matky. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018-39, uvedl, že po propuštění žalobce jej budou moci jeho rodinní příslušníci následovat zpět do Vietnamu, přičemž skutečnost že dcera žalobce je státní občankou České republiky pro ni neznamená nemožnost pobytu ve Vietnamu. Stejně tak právní řád poskytuje možnosti, například v podobě krátkodobých víz žalobci, aby svoji dceru navštěvoval v České republice. Žalovaný konstatoval, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody přesahujícím 3 roky není v rozporu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy, neboť nezákonné jednání žalobce dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.
39. Takto provedené hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Žalovaný zjistil relevantní faktory přiměřenosti, které posléze zkoumal a odpovídajícím způsobem hodnotil ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo. K tomu soud podotýká, že sám žalobce v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před soudem kromě skutečnosti, že má na území České republiky družku a nezletilou dceru, nesdělil žádné mimořádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí.

40. Družka žalobce rovněž ve své výpovědi před soudem neuvedla žádné nové skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života. K svědkyní uvedenému zhoršení psychického a následně zdravotního stavu dcery žalobce soud nad rámec odůvodnění podotýká, že k tomuto zhoršení došlo po omezení žalobce na jeho osobní svobodě, a to v důsledku jeho protiprávního jednání.
41. Soud v této souvislosti rovněž konstatuje, že v důsledku výkonu trestu odnětí svobody automaticky dochází k určitému narušení rodinných vazeb, neboť odsouzený může trávit se svou rodinou pouze velmi omezený čas během návštěv, což logicky rodinné vztahy ovlivní.
42. Dle názoru soudu tedy žalovaný náležitě přihlédl k nejlepšímu zájmu dcery žalobce. Ačkoliv v nejlepší zájmu nezletilého dítěte zpravidla je sdílet společnou domácnost s oběma rodiči, neznamená to, že by nad tímto zájmem nemohl převážet veřejný zájem sledovaný opatřením k ukončení pobytu cizince (otce nezletilé dcery) na území České republiky. Judikatura zdůrazňuje procesní charakter povinnosti vzít v úvahu nejlepší zájem dítěte, nikoliv povinnost vážit jednotlivé zájmy tak, aby výsledek tohoto vážení byl v souladu s nejlepší zájmem dítěte (viz rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-47, a ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25). I nejlepší zájem dítěte musí ustoupit, existují-li pro to závažné důvody, jak tomu je v nyní posuzovaném případě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-41, *„[n]ení představitelné, aby u tak závažného narušování veřejného pořádku, jehož se dopustil stěžovatel, byla státu odňata možnost na to reagovat správním vyhoštěním cizince jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek.“*
43. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.
44. Soud si je vědom skutečnosti že žalobcova družka i dcera jsou českými státními občankami. Po propuštění žalobce z vězení a jeho následném vycestování zpět do Vietnamu však bude soužití žalobce a jeho rodiny možné s využitím moderních komunikačních prostředků realizovat „na dálku“ a družka a dcera jej rovněž budou moci navštěvovat. Stejně tak i žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bude moci družku s dcerou navštěvovat na základě vízového oprávnění a jelikož mu nebyl uložen zákaz pobytu na území České republiky, bude moci požádat i o některé z pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu taktéž vyplývá, že žalobcova družka se narodila ve Vietnamu a do doby než v roce 2014 získala české občanství zde pobývala na základě povolení k trvalému pobytu. Lze tedy dovodit, že nic nebrání ani tomu, aby případně družka žalobce s jejich společnou dcerou žalobce do Vietnamu následovaly. Žalobce navíc ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné důvody, proč by se družka s dcerou nemohly do Vietnamu, kde by všichni společně realizovali svůj rodinný život, přestěhovat. Tato námitka tedy není důvodná.

45. Žalobce v podané žalobě poukázal na skutečnost, že proti rozsudku vrchního soudu podal dovolání k Nejvyššímu soudu, o kterém nebylo doposud rozhodnuto. Dle žalobce měl žalovaný s vydáním napadeného rozhodnutí vyčkat na rozhodnutí o podaném dovolání. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že skutečnost, že bylo podáno dovolání neznamená, že by nemohl vydat napadené rozhodnutí a ze stejného důvodu soud nepřistoupil k přerušení řízení.
46. Podmínkou pro aplikaci ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je existence pravomocného soudního odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, a to buď jednorázového k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, anebo existence opakovaného pravomocného odsouzení bez ohledu na délku těchto odsouzení.
47. Dovolání jako mimořádný opravný prostředek míří právě proti pravomocným rozhodnutím. V době vydání napadeného rozhodnutí tak byly bez jakýchkoli pochybností naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, neboť byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2021, č. j. 1 T 9/2020-15322, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 11. 2022, č. j. 15 To 72/2022-16038, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 13 roků pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku.
48. Ve vztahu k odsouzení žalobce v roce 2008 za trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění soud poznamenává, že žalovaný tuto skutečnost ve svém rozhodnutí uvedl, ale při naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ji nijak nezohlednil, neboť mimo jiné uvedl, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byl jednoznačně naplněn již samotným odsouzením k dlouholetému nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
49. Dále se soud zabýval tvrzením žalobce, že s ohledem na jeho rodinné vazby mu na rozdíl od ostatních spoluobviněných nebyl uložen trest vyhoštění.
50. Vázaností správních orgánů rozhodnutím trestních soudů o neudělení trestu vyhoštění se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26, ve kterém uvedl, že „*neshledal, že by správní orgány pochybily tím, že zrušily stěžovateli povolení k trvalému pobytu, zatímco v trestním řízení mu nebyl uložen trest vyhoštění (resp. původně uložený trest vyhoštění byl v odvolacím řízení vrchním soudem zrušen). Správní orgány nebyly trestním rozsudkem v otázce neuložení trestu vyhoštění vázány. Podmínky pro uložení trestu vyhoštění (který je mimo jiné spojen se zákazem pobytu na území) a pro zrušení povolení k trvalému jsou odlišné a nejsou na sobě závislé. Skutečnost, že stěžovateli nebyl uložen trest* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění, nebrání správnímu orgánu v tom, aby ve správním řízení rozhodl o správním vyhoštění (viz např. rozsudek ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37), stejně tak nebrání ani ve zrušení povolení k trvalému pobytu. “S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž dodává, že zrušení povolení k trvalému pobytu má pro žalobce jiné, a především příznivější důsledky nežli uložení trestu vyhoštění trestním soudem. Žalobce bude moci po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a následném vycestování do země původu, znovu Českou republiku navštívit na základě vízového oprávnění či požádat o některé z pobytových oprávnění.

51. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržený důkaz protokolem o provedení domovní prohlídky ze dne 26. 8. 2019, a to pro nadbytečnost, neboť jak již soud výše uvedl, rodinné vztahy žalobce nebyly v řízení zpochybněny a dále žalobce byl následně pravomocně odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a zdejší soud je tímto rozsudkem o vině žalobce vázán. Pro posuzovanou věc není rozhodné, zda věci nalezené při domovní prohlídce sloužily k výrobě či pouze k užívání drog. Pro nadbytečnost soud rovněž neprovedl dokazování rodným listem dcery žalobce a ani zprávou z Věznice Bělušice ze dne 26. 4. 2023, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, přičemž ve správním soudnictví se dokazování obsahem správního spisu neprovádí.
52. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 6. října 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.